

Arrest

nr. 107 060 van 22 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 11 augustus 2011 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 8 augustus 2011 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 20 oktober 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. X van 20 maart 2012 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoekers moeder diende bij aangetekend schrijven van 29 maart 2012 een aanvraag in om, in toepassing van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Deze aanvraag heeft ook betrekking op verzoeker.

1.5. Verzoekers vader diende bij aangetekend schrijven van 29 mei 2012 een aanvraag in om, in toepassing van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Deze aanvraag betreft ook verzoeker.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 juni 2012 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers moeder om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 12 juli 2012 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 17 augustus 2012 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers vader om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers ouders stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.9. Op 21 augustus 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers ouders stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 20 september 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 21 september 2012 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde [T.R.]

[...]

van nationaliteit: Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23/03/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

1.11. Bij arrest nr. 92 390 van 29 november 2012 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 augustus 2012 waarbij de aanvraag van verzoekers vader om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.12. Bij arrest nr. 92 391 van 29 november 2012 vernietigde de Raad tevens de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2012 waarbij de aanvraag van verzoeker om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus over een gebonden bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat verzoeker geen ernstige schending van de door hem aangehaalde hogere rechtsnormen aantoont.

3.2. De Raad merkt op dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 3, 5 en 13 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat verzoeker geen ernstige schending van de door hem aangehaalde hogere rechtsnormen aantoont, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert, gespreid over vier middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 7 en 9ter van de Vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het fair play-beginsel, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 3, 5 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft volgende toelichting:

“De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt geargumenteed: “ REDEN VAN DE BESLISSING: Op 20/03/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 ° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum...”

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer duidelijk gebleken is dat verzoeker afkomstig is van Ingoe[sj]etië, waarbij de Russische overheid geenszins de nodige bescherming biedt, wel integendeel, zelf agressor geweest is ten aanzien van de persoon van verzoeker, die onderworpen werd aan arrestatie, opsluiting, ondervraging, huiszoeking en ook bedreigingen.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le cons[eil] d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882,1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het is duidelijk dat enerzijds de weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en tevens van de subsidiaire beschermingsstatus en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten, twee duidelijk onderscheiden beslissingen betreffen.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord[t] met verwijzing naar een eerdere, andere duidelijk onderscheiden administratieve beslissing, doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij de tweede administratieve beslissing heeft genomen, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoeker die thans niet enkel de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt doch tevens het land dient te verlaten.

In casu dient er verder vastgesteld dat verzoeker tot op heden een beroepsprocedure heeft die lopende is tegen de onterechte weigering van de op basis van zijn medische toestand ingediende art. 9 TER VW.

Deze beroepsprocedure art. 9 TER VW is nog lopende en van het allergrootste belang in het kader van het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten al dan niet aangezien uiteraard aan een ernstig ziek persoon geen bevel kan betekend worden, weze in de mate dat hij/zij in de onmogelijkheid is hieraan gevolg te geven.

[...]

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le cons[eil] d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Er blijkt ten genoegen van recht dit [...] niet gebeurd is in casu.

In T[s]jet[s]jenië/Ingoe[sj]etië/Dagestan komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Ingoe[sj]etië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Ingoe[sj]etië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verskillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Ingoe[sj]etië/T[sj]et[sj]enië/Dagestan[...].

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Ingoe[sj]etië, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering. In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zich kan beroepen op eerdere beslissingen om zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat enkel wordt verwezen naar een vorige beslissing.

[...]

De bevoegde instanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingen-status in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, [...] in tweede instantie, of de subsidiaire bescherming[s]status kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Ingoe[sj]etië, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Ingoe[sj]etië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en foltering vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Deze schending van de beginselen der behoorlijk bestuur geldt des te meer aangezien er sprake is van een zeer ernstige medische problematiek in hoofde van verzoeker waarbij op datum van 29.03.2012 een verzoek tot medische regularisatie werd ingediend en waaromtrent nog geen antwoord.

Het schendt ten zeerste art. 7 en 9 TER VW dat thans zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend zonder dat uitspraak werd gedaan over de ingeroepen medische overmacht, met alle nefaste gevolgen vandien.

Het schendt de regels der fair play om hem nog voor er beslissing is tussengekomen inzake legaal verblijf op basis van medische regularisatie nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoeker dreigt thans nog voor hij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen in het kader van de beroepsprocedure tegen de afwijzing van zijn aanvraag tot medische regularisatie, gerepatrieerd te worden, hetgeen uiteraard niet strookt met het beginsel der fair play.

Minstens dient de beslissing afgewacht te worden betreffende een definitieve uitspraak tot legaal verblijf op basis van art. 9 TER VW, aangezien verzoeker uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent,

onmiddellijk over verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijft en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk haar uitwerking dient te verliezen.

[...]

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Ingoe[sj]etië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoeker louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 ERM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek ten gronde gedaan naar de (slechte) medische toestand van verzoeker.”

4.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt vermeld dat de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus én de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Verweerder heeft dus aangegeven dat het bevoegde rechtscollege reeds heeft vastgesteld dat de situatie in verzoekers land van herkomst niet noopte tot de toekenning van een beschermingsstatus. Verzoeker houdt derhalve onterecht voor dat verweerder “zomaar” en “automatisch” overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Er moet tevens worden geduïd dat verzoeker niet aantoont dat, op het ogenblik dat verweerder de thans bestreden beslissing nam, de situatie in Ingoesjietië dusdanig was gewijzigd dat de conclusie van de Raad in de arrest nr. 77 663 van 20 maart 2012 – dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus – niet langer actueel was.

Waar verzoeker daarnaast verwijst naar het feit dat het beroep dat hij instelde tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om , in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd nog niet door de Raad was behandeld op het ogenblik dat de in casu bestreden beslissing werd genomen kan het volstaan te duiden dat een dergelijke beroepsprocedure geen schorsende werking heeft en bijgevolg geen beletsel vormde om de bestreden beslissing te nemen. Een vernietiging van een beslissing waarbij een verblijfsaanvraag om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard heeft voorts slechts tot gevolg dat deze aanvraag het voorwerp dient uit te maken van een nieuwe beslissing. Het feit dat een aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend en nog of opnieuw moet worden behandeld leidt niet tot de vaststelling dat de aanvrager legaal in het Rijk verblijft en dat niet kan worden beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient daarenboven op te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). In dit verband wijst de Raad er ten overvloede op dat niet blijkt dat veel waarde kan worden gehecht aan het door verzoeker neergelegde standaard medisch getuigschrift, nu in dit getuigschrift verzoekers psychische klachten weliswaar uitgebreid worden vermeld maar niet blijkt dat deze een getrouwe weergave zijn van de realiteit en uit dit stuk niet kan worden afgeleid dat de door verzoeker aangevoerde medische problematiek ondersteund wordt door enig objectief controleerbaar gegeven. De vermelding in het aangebrachte standaard medisch getuigschrift dat verzoeker geen lange reis kan verdragen is ook moeilijk verenigbaar met de vaststelling dat verzoeker, die in Ingelmunster verblijft, ervoor opteert om een huisarts in Heusden-Zolder te consulteren, wat impliceert dat hij verscheidene uren dient te reizen om op bezoek te gaan bij zijn huisarts.

In zoverre verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen kan enkel worden vastgesteld dat hij nalaat de referenties van de arresten waarnaar hij verwijst mee te delen, zodat niet blijkt dat zijn beweringen enige grond hebben en niet kan worden vastgesteld dat – zo de rechtspraak waarnaar hij verwijst effectief bestaat – deze arresten werden gevelde in zaken waarbij de feitelijke situatie vergelijkbaar is met deze in voorliggende zaak.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe een schending van de artikelen 7 en 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van andere niet nader omschreven beginselen van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.2.2. Aangezien verzoeker met zijn algemene en niet gestaafde beschouwingen niet aannemelijk maakte dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zijn vrijheid of veiligheid in het gedrang worden gebracht kan ook geen schending van artikel 5 van het EVRM worden vastgesteld.

4.2.3. Verzoeker verwijst daarnaast naar artikel 13 van het EVRM – dat bepaalt dat eenieder wiens rechten en vrijheden, welke in het EVRM zijn vermeld, zijn geschonden recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel – maar zet niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij meent dat deze bepaling door verweerder, die niet als beroepsinstantie optrad, werd geschonden. Deze vaststelling laat reeds toe dit onderdeel van het middel als onontvankelijk af te wijzen. Verzoeker heeft bovendien de mogelijkheid om zich te richten tot de Raad, zodat niet blijkt dat hij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt.

In zoverre het de bedoeling is van verzoeker de daadwerkelijkheid van de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen in vraag te stellen dient tevens te worden geduïd dat hij hiermee niet aantoonde dat de bestreden beslissing op zich door enige onwettigheid is aangetast en zijn kritiek dus niet dienstig is.

4.2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn uiteenzetting nog vermeldt “*dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 EVRM (zie hoger)*”. In zijn verzoekschrift wordt evenwel verder nergens toegelicht waarom hij meent dat deze verdragsbepaling werd geschonden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

4.2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van de richtlijn 2004/83/EG, dient erop te worden gewezen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten deze richtlijn binnen de hiertoe bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). Verzoeker toont dit niet aan, noch geeft hij uitdrukkelijk weer welke bepaling van richtlijn 2004/83/EG hij geschonden acht.

4.2.6. De Raad benadrukt verder nogmaals dat een beroepsprocedure tegen een beslissing waarbij een medische verblijfsmachtiging onontvankelijk werd verklaard geen schorsende werking heeft. Het is daarnaast niet betwist dat verzoekers asielaanvraag werd afgewezen en dat hij niet in het bezit is, van een paspoort dat voorzien is van een geldig visum. Overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet diende verweerder derhalve ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Aangezien verweerder in casu ageerde ingevolge een wettelijke verplichting kan geen schending van het fair play-beginsel worden vastgesteld. De loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat immers niet toe te besluiten dat verweerder vermocht af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK